

IMRE FLÓRA

A szerető méltósága

a visszatartott létezés
az akkor és csak akkor
ez a korlátozott egész
tiltott tér-idő faktor

hétköznap és ünnep viszony
a reggelek s az esték
mert szigorúan monoton
függvények keretezték

nemlétező igeidők
kényszeres igemódok
a kibírhatatlan mögött
rejtőzik ami boldog

mindig egyes számú ragok
mégis vagyok aki vagyok

Guarigione del lebbroso

(Cosimo Rosselli – Capella Sistina)

mindig idegen voltam   számkivetett zarándok
ahogy az Írás mondja   ezen a földön itt
rejtőzködve figyeltem   a nagy tavaszi táncot
az élet önmozgását   a test ünnepeit
és amikor magam már   üres kalásznak tudtam
te jöttél magvetőként   s az idő rámtalált
te gyöngéd tenyereddel   lesimogattad rólam
a szerethetlenség   sömörös tudatát
most mint a gyógyult leprás   kilép az élő sírból
önmagára sem ismer   a bőröm szintelen
és áttetsző vagyok mint   az a magas kék égbolt
a lakott föld egészén   zarándok idegen
éles a hold az égen   törtüveg csillag-morzsák
nekem csak a te tested   lehet az otthonosság

CZILCZER OLGA

Között

Elszállt lepedőm, elhagyott lúdtollak lyuggatta párnám, s követve a sort, gyapjú paplanom. Hát csak menjenek. Majd megyek magam is.

Felhők lépcssein járok, kettőt sem lépek ereszkedőben, elárvult fejem alá egy alacsonyabb sorsú lomb kínálkozik vánkosul. Egy másik meg, állig érő bánat, betakarna.

Reggel aztán se fönt, se lent nem lelem helyemet.

Hogy beborult! Szomszédaim esélyeiket latolgatják megázástól száradásig. Induljanak-e, maradjanak veszteg? Az eget kémlelik. Szabadesésben sóhajtás torpasztja, cseppekké porlasztja, gyászfátylának felhőfoslánya-it visszafújja, félúton tetőkre dérral dermed. Ki áll itt életen túl, halálón innen? Már zuhog is. Ezek a kíváncsit gyanakvással váltogatató pillantások! Megsejtették tán, hogy J-t siratom?

Küszöbön

Már a sokadik felhőt tartotta elém, írjam alá. Hogy kifogyott a tinta, sebj, az ujjam is megteszi. Az eső már igencsak szaporázta, s a betűk elmosódva kék pocsolókban gyülekeztek anélkül, hogy a Hivatal papírjai fogyatkoztak volna.

Siessek. Már derül. Ha kisüt a nap, neki vége. Levélhordóm hát felhő lenne maga is? Válltól csupasz karján, s még arcán is a tetoválások meg titkosírással szignált címek, felhívások?

Arca s egész alakja gomolyogni látszott, valójában türelmesen állt ott, mintha osztozna sorsomon. Vagy csak a borraivalóra várt?

Jobbom meg nekirugaszkodott. Írta a lánykorit, az asszonyit. Írt, törölt, írt, helyesbített. Az emberem szeme egy tócsa tükréből még rajtam, pillanatra sem tágitott. Hogy hívnak? Szabad kezemben az ott maradt kilincs. Ha engedném, szárnyra kelne, beállna az égiek sorába. Az eső már a küszöbömig ért. Gyerünk, gyerünk!

FECSKE CSABA

Elévül

unatkozó tó fölött az ég
ólomszürke felhő-omladék
egy parti fűz hirtelen felzokog
mintha most épp sírni volna ok
ilyen az élet mindenre van ok
arra is hogy egyedül vagyok
a part nem őrzi már a lépteinket
a sétány elfelejtett minket
az emlékek felrakják a sminket
ami addig is szép volt még szebb lesz
és hozzáütődik szívemhez
a szép is fájdalom lesz végül
kis idő még s az is elévül

A rigóhang örök

rejtőzködő ismeretlen évszak
tavasz és ősz közé szorított mezsgye
rég kialudt tűz pernyéllő madaraival
ahol lombok tűnődnek mulandóságukon
az erkélyen a vadszőlőlevelek
pletykálkodását hallgatom már lement a nap
könnyed búcsúzás ez szenttelen köszöntése
a sötétségnek mely jótékonyan eltakar
mindent szemetet embert a tüskéit visszahúzó
rózsát a kertben mintha langyos vízbe
mártóznék a semmibe nincs nevem se arcom
se múltam ismeretlen érzést kóstolgatok
mint vendégségben a kétes kinézetű kávét
a nap minden nap lemegy minden rigó
elhallgat végül de a rigóhang örök

TERÉK ANNA

Sziget

(részletek)

A férjemmel van tele a tenger.
Minden tükröződésből ő néz vissza rám,
nézi, hogy csókol meg valaki más,
hogyan fejt le feleségéről két hal szagú kéz
a ruhát. Szeretkezés közben
sírok, ha a tenger felé nézek.
Pavle a sót törli a bőrömről,
minden szőrszála fehér már a kezén.
Csípi a hasamat a nap,
hátamon a kavicsok
a bőrömet törlik.

*

Amíg fekszem a parton,
a gyerek kavicsal dobálja
Pavle hátát, közben sikítva nevet.
Pavle olykor felkapja,
a hideg vízbe szalad vele,
az égbe dobja a gyereket,
aki sikítva nevet.

*

Egészen közélről nézem az arcát.
Fehér a szakála a sótól,
a szeme alatt van egy hosszú vágás,
abban is lerakódik a só
úszás után,
tenyeremmel törölöm az arcát,
lehungya szemét,
a fogai csak úgy világítanak
a szikrázó napban.

*

Dél van.
A férjem lábára magamban
hosszú zsinórt kötök,
kövel a végén,
hogyan húzza lefelé,
tartsa meg gyomrában
a mély víz,
míg Pavle a két mellem között
elalszik a napon.

*

Pavle szomorú, hallgat.
Hosszú orrát a kövek fölé lógatja,
s lógnak a kezei is.
Egy szót sem szól,
fél lábbal rugdossa
a halas zsákokat és a hálót.
Gyereket akar
s a szikláról tengerbe lökni
a férjemet.

Üveggel van tele a tenger.
Összevagdós úszás közben a fény.

*

Testemen az erek
turista vonalak, mutatják
hogyan merre menjem
Pavle keze,
míg a férjem
haza nem érkezik
és egyetlen lassú
mozdulattal
le nem zárja ezeket
a görbe, kék utakat.

*

Két tenyerével lapítja
csontomra a szívemet,
a bordák már csikokat
nyúznak izmaimra,
nem kapok levegőt.
Közélről azt sziszegi,
szíve szerint most roppantaná
össze a csontjaimat,
hogyan nyíljon szét a mellkasom,
hadd nyúlhasson bele,
úgy felfalná,
bármit is talál ott szív helyett.

*

Szerbekkel van tele a tenger.
Az égig próbálják dobni labdáikat.

Nézem ahogy fut a vízben,
a feje fölé emeli a kötelet,
az izzadságcseppek a derekán,
a nadrág szélébe süppednek,
kékből feketébe vált a szövet,
mint a húsbomba nyomott ujj nyoma a bőrön.

Foltos felkarral integetek,
Pavle a megrakott csónakban nevet,
a nap már a móló szélén pihen,
német nők hasán gyöngyözik a nyár,
sört nyelnek, a karúszós gyerekek sós vizet,
labdával van tele a tenger,
könyökömbe ezer mélyedést, apró gödröket
váj a part.

Szeretném a tengerbe hajítani
Pavle után a szívemet,
hogyan fekhessek holtan a felpucér
napozó nők között,
míg ő a szívemmel a hóna alatt
a tenger közepére úszik.

BECK TAMÁS

Ott kezdődsz

Ahol én véget érek, ott kezdődsz Te. Viszonyulok hozzád, mint tengerhez a partszakasz. Olykor elszenvedem létezésed dagályát: elmosód mások bennem hagyott nyomait, kétségbe vonod a határt kettőnk között. És még meglepődsz, ha a Nagy Vízen túli világot csodákkal népesíti be a képzelet.

Napi horoszkóp

Zsákmányra ma ne számíts; potenciális táplálékod megszerezte mérged ellenszérumát! De ha megtartod a rendet, a rend is megtart téged, mint pókot a maga szötte háló.

DARÁNYI SÁNDOR

Három akvarell

I/ A temetőben kecskenyáj legel.
Aki tejjé váltál, tejjé leszel.
Anyám voltál, maholnap szőke fű.
Túláradó lét borzong mindenem.

Szellőt idéz száz hajló rózsató.
Higul a nap, a nyár, a levegő,
mikor a szín elmélyül, megkopik:
végez vele a szétfolyó idő.

II/ Megakadtam és nem talállak.
Fogam között a körtehég.
Az idő erjed, lomha bánat,
nappá a köddel sűrű éj,

és nincsen abban semmi elvi,
amit egy kéz a falra ró:
„Az igazságot elviselni
nehezebb, mint a konyhasó.”

III/ A pusztasághoz képest a hegyek
káprázatukban is alakzatok.
Az ember eltévedt, ám hiheti,
amit nem tud. Az irány: állapot.

De annak, aki élni elfelejt,
nem mindegy-e? Akarj te, az elég –
kiszálltam én. A test már idegen,
s a lélek még csak párás messzeség.

BOTOS FERENC

Haikuk

ki fejtheti meg
folyómederbe író
kagylók szavait

petét rakott a
lepke: libbenő szárnyon
tűnik az élet

bokád imája
az utolsó utáni
csöndes szerelem

hold süt szobádba
miben reménykedhetsz még
megbotló árnyék

KNIEZL REBECCA

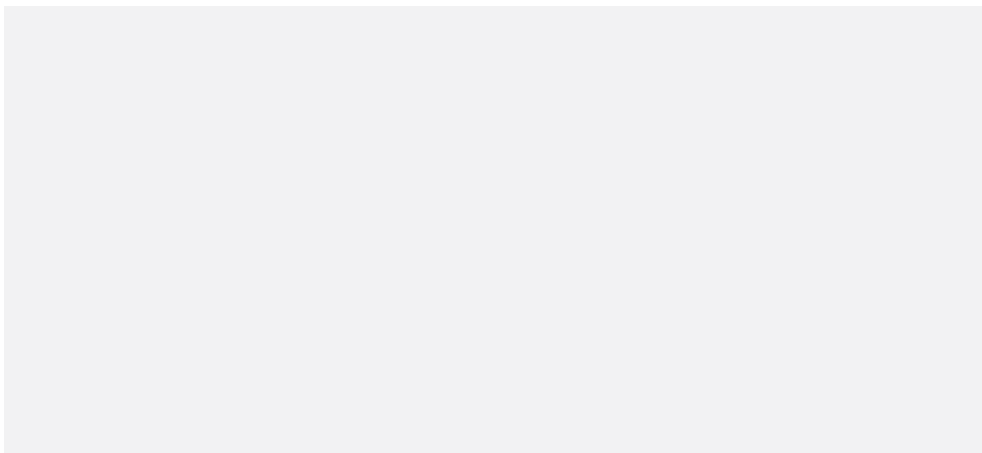
Kertem virágai

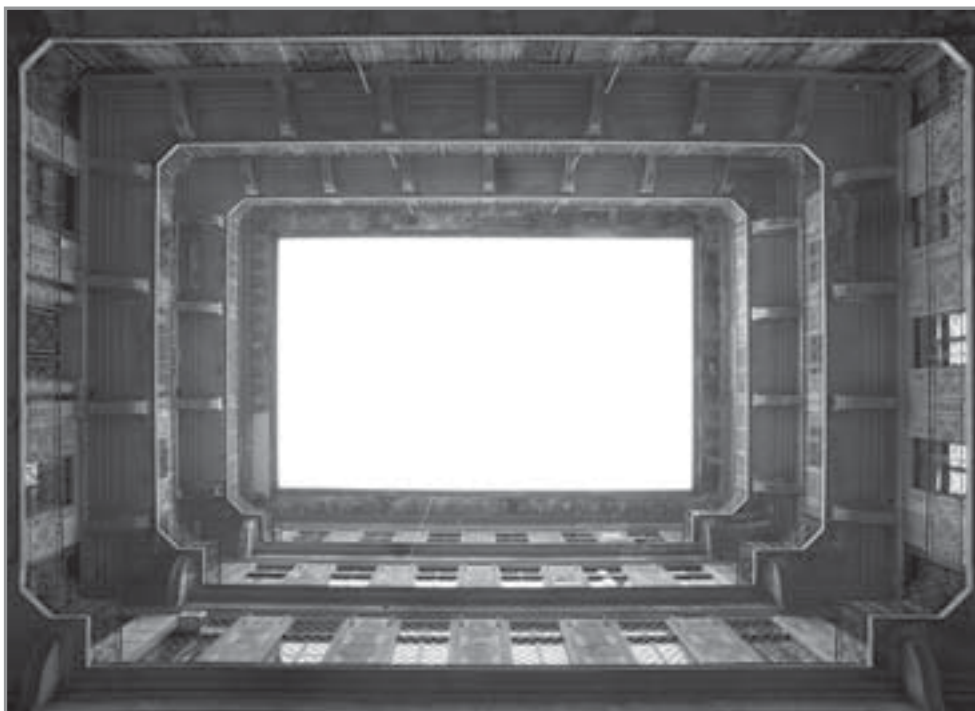
Kétezer-tizenhárom hótlán telén
egyre csak lógtak ajkam szárítókötélén
mint ruhák a fáradt szavak
hogy ajkamon cserepesre száradjanak.

Mire tavasz jött így fakultak meg
hozzád menekülve előled
kertem virágai s némán törtek
holtta súlya alatt a földnek.

Nyirkos hamu és csontenyv

Dohos krumplicsillat
oson a pincéből fel fel
a hirtelen kitörő érzés
maréknyi gondért elkel
most vesztetted el harcod
a színes idézőjellel
bolond fejed körül fényben
napfényben úszkáló porszem
a mindent ellepő csendtől
nem érted meg a szót sem
dobozban padlásra zárt
nyirkos hamu és csontenyv
szaga ömlik a kertre
az aranyhalas tóra
a töprengő percre
mit a kopott számlapú óra
lopott észrevétlen
míg megálltál egy szóra
hogy sátrat verjen ajkadon a csend
hosszú üres csókja.

Cenzúrázatlan szürke

Vissza-, és továbbgondolom
feketén-fehéren,
gyéren világító gyertyafényben
ahogy kisgyermek csúszkálnak félig
megalvadt vérben
a konyhakövön.
Ablakba könyököl az alkony, de
csak odaköszön
s megy is tovább
lépcsőházba eresztve az éjszakát.
– Hogy értsd szavát, nincs mód.
Később fogod fel, hogy kincs volt reggel az utcán
a cenzúrázatlan, szürke téglá, és
minden rozsdás perc, amit megéltél ma,
– vagy meghaltál.
Fognak koccanó pohár-pillanat, mégis
többet ér egy napnál, hétnél,
öröklétnél,
továbbgondolt, törött képnél, melyben
sokáig, de oly keveset éltél.

CSONTOS MÁRTA

Hűlt helyek

1.

Széllal táncoló ágak között
nem rakhatok fészket,
csak körözök szüntelen,
míg szárnyam le nem égeti
a sötétségből kizavart fény.

Nincsenek már mögöttem nyom-
keresők, mindenre elszánt vadászok,
csak egy villámlástól megrettent
Pegazuson száguld felém alteregóm,
a Rémm.

2.

Kijelöltem a letesztelt helyet,
hol megvethetem a lábam,
s megfürödhetek az örök szerelmek
porában, ahol a kaszkadőr-zuhanásban
nem érzem az alkony életfogytiglani terhét.

Nincs már bennem hatalomvágy a birtok
megtartására, képedet is csak archívumban
nézem, s megfigyelőként elemzem,
miként kötöttem egykor magamhoz
tested gyökerét.

ACZÉL GÉZA

(szino)líra

torzósztár

alávaló

nagyon rosszkor jön a szótárnak ez a negatív címszava a közéleti undorokból épp mostanában kezdtem fabrikálni bölcshelyekből szolidan határozott krédómat hogy végre menj haza mi dolgod van az uborkafára tolakodó siserehaddal foglalkozz inkább kissé mélyebben magaddal és érzelmekbe merítve gondold át szélesebb spektrumban kötődéseidet hol rejtőznek csobogó búvópatakok hol az a tájék mely a történelem malmán ledarálva némileg még izen valamilyen tapadási felületet félig misztikus építő kritikát hiszen rövidesen gerinced végleg megroppantja az irreverzibilis halál s füledben zümmögő káros bogarakként szöszmötölnek majd kocsosult politikusok gerinctelen falánk porszemnyi diktátorok és ezek hangját viszed a föld alá kitérően csak annyit én porlasztást kérek ne támadja meg elbomló porhüvelyem az idővel horrorrá váló enyészetet bár a forró tepsi vízióját sem könnyű elfelejteni tehát ebben a lelki hullámmásban már alávaló ne legyen senki lám ezen a borongós délutánon valamit a szép versről szerettem volna énekelni ám benyomult lelkembe a gátlástalanokkal tűzdelt világ hogy várjak most jó éjszakát

alávet

gyerekkoromban természetes volt ha a vastagon rúzszozott kovácsné a rabiátus férjével zajosan összeveszve és a tanszobába ziláltan beesve szeme sarkából már a leendő kis áldozatokat leste vészjóslóan levéve monarchiabeli vastag tolltartójának a fedelét a nebuló alávetve magát némi szorongással a sorsnak púpozni kezdte lassan a tenyerét tippelgetve ő lesz-e az áldozat mégis állíthatom nem lelkizett túl sokat hanem behúzott nyakkal kimocorgott a tanító néni roppantul bonyolult lelki világát kompenzálni s ha valami miatt az esedékes körmökre kellett várni kissé hősként csibészesen az osztály felé vissza is fordult míg a nő nagyot nem mordult és lecsapott nem mondom hogy pár percig nem uralta el az áldozat kézfejét az izzó zsbongás meg máskor megesett ott pálcá tenyér nyeles csengő s miegymás sok nyomot nem hagyott a csíny különös eufóriája valahogy mindig elfedte a billogot melyet a támadóra süthetlél s lettünk mindnyájan végül is azok akik és nagyon nem szeretem mikor a lélekharc mai csapzott idiotái makarencói elvekre rákenik a szabadosság keverte újabb rúzsokat mondhatnék erről még sokat de itt a vég

alázat

minden nap hat előtt három perccel kelek misztikusan pontos bennem ugyanis az időszerkezet majd a toalettet útba ejtve a kávéfőzés praktikuma terel be kóválygásomból a reggeli létbe hol a tárgyak elmosva készre még bizonytalan fogásaimtól segítséget sem remélve szokott ritmus szerint útra kelnek míg háttérben apró táskarádiómban a tisztátalan szolgálalkú hangok zavart hírekre lelek optimista mércével kimérve mennének a dohogások elébe melyek persze előbb vagy utóbb kifulladásra kis tálcámmal egyensúlyozva legfeljebb már csak annak felismerése zavar hogy mialatt ébredező asszonyom ágyában álmából ülésbe felkavar talán sose jut eszébe hogy évtizedek óta mekkora alázattal hordozza a férje elébe a forró fekete nedűt ám a célirány rögtön változik mihelyt az ember a tévégombra üt hol vizuális körítésben tárulnak föl az igazi nagy bajok és már együtt fröcsögjük ennél csendes rabság jobb vagy a permanens forradalom noha tudjuk a fürdőszoba a következő lépés fogmosás és a görbe fésűvel némi hajtépés ekkor már lázadóan koncentrálna egy jó koleszterines rántottára mellyel a terrorba lelkünk belesimul

KERÉK IMRE

Improvizáció Baudelaire Lola de Valence 6. versére

(Manet festménye)

Vadrózsa-pirkadat s imbolygó éji láng
ötöződik szemében pompás ékszer gyanánt,
ha Lolám sosem-látott mennyek felé repít,
földi nő föl nem éri félelmes bájait.

Madárcsapda

hommage à Pilinszky János

Csak azt feledném, semmi mást,
csak azt a csapda-csattanást,
majd a szívet-tépő sikolyt:
mi volt ez? istenem, mi volt?
Mi volt e gyilkos rettenet,
mi kiontotta véremet?
S miért e büntetés, miért? –

S fölitatta a hó a vért...

Őszi kesergő

hommage à Márai Sándor

Őszül, hűvösödik. Szerelmeid mind
elhamvadtak lassan. Magad maradtál,
csak kutyád kíséretet. Süllyed a Nap már.
A fák aranyuk homlokodra hintik.
Barlangba húzódik a test, a lélek,
mindent átjár a köd szivárgó nyirka.
Csillagjegyekben a sorsod megírva
és közelít a fehér végítélet.